

Három vidéki ósdi (Öregkori zsengek)

Ősziváci elégia

Dr. Sztankovics emlékének

Láttom magát a televízióban! Tuggya?
Hogy délben harangoznak,
De az a pap nem hatta magát szóhon!
Hogy mér harangoznak délben?
Én aztat nem értem, no!
No de jó van, no. De nem haragszik, ugye?
Én nem jártom magyar iskolát,
Te, Szepi, te érted?
No akkó megiszunk valamit?
Szepi, hozz má egy pálinkát az embernek!
De nem haragszik, ugye?
Ez a Szepi se magyar, mer ű Szepi.
Meg ű egy radikális; mongyon, amit akar.
Nekem hozz egy narancsot,
Olyan sárgát, de legyen benne!
Tuggya, a felesége végett!
Én nem jártom magyar iskolát,
Oszta nem tudom. De a lányom, az járt!
Ugye, mér harangoznak délben?
Én aztat nem értem. A Szepi tán érti.
No hozod má aztat a pálinkát?

Mingyá kész a masinpaprikás.
Akkó majd mennek a temetőbe?
Szepi, hozod má aztat a pálinkát?
De azé jövőre gyűjjenek megín.
De nem haragszik, ugye. Én nem értem
Aztat, hogy mér harangoznak délben.

Van honnan, de nincs hová

Találkoztam a költővel is,
Régi szabadkai ismerősöm.
Volt egy új verseskönyve, vékony.
Nekem is adott egyet. Másnak is.
Dedikálta sorban, vaksin, egész
Közel hajolva hozzá.
Benne van az a vers is,
Melyről eddig azt hittem,
Sorról sorra, betéve tudom.
Nem tudtam. Most tudom.
Csak versek maradnak utánunk,
Ha azok is maradnak. S idézik majd,
Persze pontatlanul, ahogy szokás.
Jó lenne azt a verset,
Azt a verset, azt az egyet
Legalább, pontosan tudni.
Késő-e már megtanulni?

Tárgyilagos leírás

Állok a városi buszban.
Egyszer csak – Úristen! –
Muzsikálni kezd
Egy elfelejtett régi hang.
Még jó, hogy más nem hallja.
Megint valami szöveg keresi
(Hiszi, reméli) ravaszul esélyeit!
Nyakunkon a tél és hó és halál,
Az utóbbi korántsem csak metafora,
Együtt talán jelképileg értelmezhető.
Előkeresem a téli holmit,
Kihullik egy fél éve keresett könyv.
Mi lesz a halommá nőtt jegyzetekkel,
Mi is lesz valójában?
S köröznek, röpködnek
Itt is, ott is a lányok.
Ki bakfis, ki nem süt már halat.
Önértékelési zavarok –
Mondhatná erre F. Zsigmond,
Bár sokkal, sokkal régebben.
Pinabú – mondaná a gróf úr,
Ám a szigorú jelen időben.
Mutatis mutandis – tenném hozzá magam.
Még az lehet a szerencse, hogy
Mire majd nemsokára odaérek,
Mindezt el fogom felejteni.